

1.

Stvarnost se svake sekunde sve više udaljavala, gotovo da je nestala. Tišina je sve nadglasala. Sve je otupjelo. Srce mu je kucalo tako snažno da je cijelo tijelo podrhtavalo.

Ludilo ga je prožimalo. Polagano se uvlačilo u svaku poru njegove kože probijajući se prema mozgu. Boje oko njega počele su plesati. Isprva nekako plašljivo titranje pretvorilo se u divlji, životinjski ples zastrašujućih likova. Kapljice hladnog znoja prekrile su mu čelo i leđa. Svaki mišić njegovog tijela se zgrčio, onemogućavajući mu da se pomakne. Odjednom mu se ukazala stravična slika. U maloj zadimljenoj sobi nalazio se krevet. Na njemu je vidio lik: mladog čovjeka koji nepomično leži. I krv... Krv je bila posvuda oko njega...

Pet dana ranije

Probudila ga je buka. Krikovi vjetra parali su tišinu. Kapci na prozorima svaki su se čas otvarali, propuštajući tako na trenutak zrake sunca u malu, zagušljivu sobu. Ustao je iz kreveta i krenuo zatvoriti i pričvrstiti kapke. Pogled kroz prozor otkrio mu je sumorne sive oblake koji su natkrili planinu. Grane drveća vijorile su se na vjetru i izgledale poput nemirnog psa koji se želi osloboditi uzice. Cijela je planina toga jutra djelovala tužno i sumorno, poražena vjetrom.

Odlazak u kupaonicu i pogled prema ogledalu malo su ga oraspoložili. Iako nije puno jeo, lice i tijelo su mu se malo popunili, podočnjaci su nestali, a i oči su mu djelovale nekako veselije i vedrije. Osmjehnuo se. Ne sjećam se kada sam zadnji put vidio svoj osmijeh, pomislio je. Namazavši lice pjenom za brijanje uzeo je britvicu i počeo skidati desetmesečnu bradu. Kosu koja je već dosegla dužinu do pola leđa, skratio je taman toliko da mu je sada dodirivala ramena. Osjećao je kao da ostaje bez velikog djela sebe, ali pokupio je sve dlake, zatvorio oči i bacio ih u kantu za otpatke.

Sjeo je za stol i izvukao cigaretu iz poluprazne kutije. Obožavao je prve dimove prve jutarnje cigarete, taj miris koji bi lagano popunio sobu, i zvuk, taj predivan zvuk gorenja duhana.

Keksi koji su ostali od jučerašnje večeri poslužili su mu danas kao prvi jutarnji obrok. Iako već pomalo stvrdnuti i neobičnog okusa, sve ih je pojeo s neopisivim užitkom, znajući da mu je to zadnji obrok u ovoj brvnari. Baš kad je sakupio mrvice koje su mu popadale po hlačama pogledao je prema stolu na čijoj je sredini stajala hrpa uredno složenih papira. Na najgornjem od njih isticao se veliki natpis *Sin Kiše*.

Danas je došao taj dan, pomislio je, dan kad ću se vratiti nazad u grad. Ovih deset mjeseci života u staroj brvnari, sakrivenoj duboko među drvećem na planini, pomoglo mu je da obnovi snagu za povratak među ljude. Savršena ljepota i sklad prirode, pijev ptica, šum grana drveća, prve jutarnje zrake sunca koje su osvjetljavale planinu, sve su te slike i zvukovi pročistili i obnovili njegov um. Za sve to vrijeme napisao je knjigu, knjigu koja je sadržavala njegovo rođenje, život i smrt...

Čini mi se kao da sam jučer prvi put kročio kroz vrata ove brvnare, pomislio je. Kako je čudno kad se sjetim svega što se dogodilo. Kao da to uopće nije bio moj život. Kao da sam ja sve to samo promatrao očima nekog stranca...

Početak te priče seže u davnu prošlost. Zapravo, možda to i nije bilo tako davno kako se čini. Toga dana slavio je svoj deseti rođendan. Sjeća se smijeha prijatelja, dobro raspoložene susjede i majke, koja je cijeloga dana pokušala sakriti zabrinutost za oca koji se još dan ranije trebao vratiti s poslovnog puta. Sljedeće čega se sjeća bila je zvonjava telefona i majka koja uzbuđeno trči podignuti slušalicu, nadajući se kako je na drugoj strani linije njezin muž. Sjeća se majčinog lica nedugo nakon što je podigla slušalicu. Ostao je zaprepašten načinom na koji se to nasmiješeno lice pretvorilo u lice koje je izražavalo nevjericu, šok i bol. Sljedećeg je trenutka majka tiho promucala: "On... On je mrtav", zatim joj je cijelo tijelo popustilo i pala je na pod...

"...Toga se dana sve promijenilo. Izgubio sam osobu koja me uvodila u život, osobu koja je znala sve o meni i kojoj sam sve mogao reći. Zapravo, sada kad razmislim, vidim da je on tada bio moj jedini prijatelj..." napisao je godinama kasnije u knjizi.

Dvije godine nakon očeve smrti situacija kod kuće je bila sasvim drugačija. Ostao je potpuno sam. Nekad vedra, hrabra i uvijek dobro raspoložena majka sada je bila umorna i živčana alkoholičarka. Svijetla i prozirna kuća uvijek ispunjena smijehom i ljubavlju sada je bila mračna i zadimljena, prljavih podova i zidova. Cvijeće, bijele stolnjake i stolove prepune hrane zamijenili su prašina, pepeljare i prazne boce...

“...Zamrzio sam tu kuću. Mjesto gdje sam se nekada igrao s psom više nisam mogao prepoznati. Od ljuljačke u vrtu, koju mi je još davno napravio otac, sada su ostali samo komadi drva, s kojih je otpala boja, i napola raspadnuto uže...

Jedina prostorija koju sam volio bila je moja soba. Poznao sam svaki njen kutak i svaki njen miris. Ta su četiti zida bila moj izlaz iz stvarnosti i ulaz u drugi svijet. U moj svijet...

...Bilo mi je žao gledati majku kako se uništava. Svaki put kada bih došao iz škole ona bi spavala na ležaljci, okružena praznim bocama. Njeno je lice iz dana u dan bivalo sve umornije i tužnije. Znao sam kolika se bol nalazila u njezinoj duši i srcu, ali bilo nam je ionako teško živjeti jer nismo imali puno novaca, a ona je većinu trošila na alkohol...”

Kako je vrijeme prolazilo, a on odrastao, počeo je čitati knjige koje su ga potakle da počne ozbiljnije razmišljati o svemu što ga okružuje. Muzika koju je nekada slušao samo usputno sada ga je potpuno zaokupljala. Bio je to početak jedne izgubljene mladosti...

* * *

Počela je osma godina njegovog školovanja. Situacija kod kuće s vremenom se ipak malo promijenila. Majka je već par tjedana bila u ljubavnoj vezi s nekadašnjim očevim najboljim prijateljem...

“...Iako je prestala piti, iako se na njezino lice nakon toliko vremena vratio onaj predivan osmijeh, ja sam je zamrzio. Sa svakim njenim osmijehom ta je mržnja sve više rasla... Nije to smijela napraviti mom ocu. Da ga je usitinu voljela ne bi to nikada napravila...”

Nikada me nije upitala za moje mišljenje o tome što je ona u vezi, i to me veoma pogodilo. Osjećao sam se poput odbačenog sina, sina kojega je majka odbacila zbog vlastitih užitaka. Bio sam svjestan da ja tog čovjeka nikada neću moći prihvatiti kao zamjenika svog oca, i znao sam da će nam to svima donijeti mnoge probleme...”

“Što ćeš za doručak?” upitala je majka jedno jutro kad ga je vidjela kako ulazi u blagovaonicu.

“Ništa, hvala, nisam gladan”, odgovorio je stavljajući ruksak na rame.

U blagovaonicu je također ušao majčin ljubavnik. Bio je to krupan čovjek u ranim četrdesetim godinama, vječito uredno podšišan i obrijan. Bio je to čovjek koji je trpio samo red i savršen sklad, i već se po tome u potpunosti razlikovao od njegova oca. Već u rano jutro on je bio uredno obučen u savršeno izglačane hlače i košulju. Pazio je da svaki dijelac njegove pojave djeluje čim elegantnije i autoritativnije.

“Pa moraš nešto jesti”, čuvši njegov odgovor rekao je pomalo prijetećim tonom.

“Rekao sam da nisam gladan”, odgovorio je.

“Ako ti ja kažem da ćeš jesti, onda ćeš ti tako napraviti!” izderao se.

“A tko si ti da mi naređuješ?! Ti za mene nisi nitko...”, tada ga je prvi puta udario. Udarac je bio toliko jak da je izgubio ravnotežu i pao, udarivši glavom u stolicu. Topla krv potekla je iz rane na čelu i polagano počela kliziti preko nosa, kapajući na pod. Još dok je ležao na podu suznih je očiju pogledao majku. Nije mogao vjerovati. Ona, koja bi na najmanju njegovu ozljedu prekinula sve što je radila, očistila mu ranu, pričala mu da zaboravi na bol, sada je samo ljutito pogledala svog ljubavnika i demonstrativno izašla iz blagovaonice.

“Ovo će te naučiti da mi ubuduće ne odgovaraš. I još nešto, imaš pet sekundi da obrišeš ovu krv s poda!” zagrmio je, a zatim izašao za majkom...

Ustao je, podigao ruksak s poda i otrčao u svoju sobu. Zalupio je vratima i počeo histerično plakati. Mrzim te, mrzim!

“...Bila je to majčina izdaja. Da li ga se ona bojala ili je bila toliko zalučena njime, ne znam. Počeo sam ih oboje izbjegavati. Kod kuće sam po danu boravio samo nekoliko sati. Jednom sam, sasvim slučajno, u šetnji, došao do šume koja se nalazila u blizini naše kuće i probivši se kroz gusto granje prišao obali malene rijeke koja je prolazila kroz nju. Odmah sam zavolio to mjesto. Od tada bih svaki puta kad bih se posvađao s ukućanima ili kad bih bio tužan odlazio u tu šumu, sjedio kraj rijeke i razmišljao... Ta jednostavnost savršenosti prirode me je fascinirala. Mirnoća rijeke, način na koji je nježno dodirivala obalu, način na koji se smireno kretala i potiho šumila... Nekako sam se zaljubio u tu rijeku i prirodu. Bilo je to jedino mjesto gdje sam se osjećao smireno i sretno...”

Nemir koji je nosio u sebi počeo se očitovati u školi. Polako je gubio interes za sve što se tamo događa. Nije se mogao koncentrirati ninašta, već je samo razmišljao o ocu i majci, o predivnom djetinjstvu koje je imao uz njih dvoje, o djetinjstvu koje je sada samo razbijena slika...

Druga djeca s kojom je boravio u razredu smatrala su ga čudakom, pa su ga stoga izbjegavali. Bio je stalan predmet ogovaranja i predbacivanja u razredu... Kasnije se u njegovu blizinu doselio jedan drugi dječak. Prvi dan kada je ušao u novi razred i među nove ljude sjeo je do njega, iako je bilo još nekoliko praznih mjesta. Ubrzo su se sprijateljili te postali najbolji prijatelji. To je bio dječak koji je također živio samo s majkom i kao i on nije imao ni braće ni sestara. Njegova je majka, odmah nakon što ga je rodila, saznala da joj muž ima ljubavnicu. To ju je dotuklo. Odmah su se rastali te je ona morala odgajati svoga sina potpuno sama. Mnogo puta je gubila prava na stan te su se tako mnogo puta selili. Njih su dvojica zapravo bili veoma slični. Možda ih je zbližilo to što su imali slično djetinjstvo, možda to što su slično razmišljali i što su voljeli iste stvari... Zapravo, sve je to utjecalo na njihovo prijateljstvo. Svakodnevno su satima provodili vrijeme samo sjedeći i pričajući...

“Kako to da si onoga dana kad si prvi put ušao u razred sjeo baš do mene?” upitao ga je jednom prilikom.

“Čim sam ušao promotrio sam ljude kraj kojih se nalazilo prazno mjesto. Kako sam se mnogo puta selio, upoznao sam mnoge ljude te sam već po načinu na koji bi me netko gledao kada bih po prvi puta ušao u razred mogao zaključiti kome odgovara da sjednem do njega. Čim sam tebe ugledao, osjetio sam kao da mi je netko rekao kako ću se s tobom sjajno slagati. I to je bilo točno, jer pogledaj nas sad. Nikada nigdje nisam našao ovako dobrog prijatelja kao što si mi ti.”

“Hvala, cijenim to što si rekao. Kroz svo ovo vrijeme shvatili smo koliko smo slični i to nas je učinilo najboljim prijateljima...”

* * *

“Da li vjeruješ da postoji osoba koja te može savršeno razumjeti, osoba koju ćeš beskrajno voljeti?” upitao je jednoga dana prijatelja.

“Svatko na svijetu ima svoga savršenog para, svoju drugu polovicu, govorila je uvijek moja majka”, rekao je prijatelj. “Treba se samo potruditi da je pronađeš”, nastavio je, potegnuvši gutljaj vina, i dodao mu bocu.

“Ljubav između muškarca i žene je nešto što ja tek trebam upoznati, znala bi mi još reći.”

“Mi tek ulazimo u život”, dodao je on, ponovo mu vrativši bocu.

Da, počelo je razdoblje najžešćeg puberteta. Doba kada si se morao nečim istaknuti od vršnjaka da bi ti bila poklonjena pažnja. Prve cigarete, prve boce alkohola, prva zaljublivanja i prve ljubavi, sve je dolazilo jedno za drugim...

Njegova prva ljubav došla je u trenutku kada je najmanje to očekivao. Bila je to jedna tiha i povučena djevojka, beskrajno plavih očiju, savršeno ravne, duge smeđe kose, predivnih usana i predivnog očaravajućeg smješka...

“...Tada je za mene bila Božica. Savršenstvo bez mane u liku jedne djevojke... Bio sam naivno dječjački zaljubljen. Svaki pogled u njene oči prodrmao bi moje tijelo. Svaki osmijeh koji bi mi u prolazu poklonila pamtio bih danima. I tako smo se jednoga dana upoznali te sam skupio hrabrost i pozvao je da izađemo zajedno van. Cijeli dan prije nego smo trebali izaći ja sam uzbuđeno sjedio kod kuće, pokušavajući joj napisati pjesmu... Nisam uspio napisati ništa više od četiri stiha, ako se to uopće može tako nazvati. Nikada neću zaboraviti tu večer. Bilo je ljeto i padala je topla i blaga ljetna kiša. Plesali smo i ljubili se pod njom satima...

“Ja sam sin kiše.

Ja sam tišina u moru zvukova.

Ja sam svjetlo u moru tame.

Ja sam samo hladan poljubac u vrućoj ljetnoj noći...”

To sam joj rekao dok smo stajali zagrljeni. Bili su to prvi stihovi koje sam ikada ikome napisao. Podignuvši pogled počela se smijati. Isprva potišo, a zatim je to postao podrugljivi smijeh koji, iako se trudila, nije mogla zaustaviti...

Nikada prije nisam u tako kratkom vremenu u potpunosti izmijenio mišljenje o nekoj osobi. Pokušao sam da ne vidi kako sam se jadno osjećao. Bez riječi sam se okrenuo i otišao...”

“Ponekad je jedan pokret ili samo jedna rečenica dovoljna da saznaš sve o nekoj osobi”, odgovorio je prijatelju kad ga je upitao zašto se više ne viđa s djevojkom...

“...Ne znam zašto, ali od toga sam dana počeo voljeti kišu...”

Situacija kod kuće se ponovo pogoršala... Majčinom ljubavniku je svakodnevnom navikom postalo to da tuče i njega i majku. Svaki je trenutak u kući bila napeta atmosfera. Tom je čovjeku sve smetalo. Svaki put kada bi pojačao muziku, posvađali bi se i on bi ga istukao. Svaki put kada bi nešto malo glasnije rekao ili mu odgovorio, opet bi ga istukao. Onda bi se umiješala majka pa bi istukao i nju. Nakon nekog vremena majka je ponovo počela piti, a onda je, valjda zato jer mu je bilo dosadno, počeo i on...

“...Svađali su se svakoga dana. Vječita napetost u kući djelovala je i na moje živce. Koliko sam samo noći ležao na krevetu i tresao se slušajući njihove svađe... Bilo je užasno. Želio sam da ih nema. Želio sam nazad onu tišinu koju sam počeo voljeti. Želio sam samo jednu noć leći u krevet potpuno smiren... Mrzio sam ih. Mrzio sam to kako su mi uništavali život...”

Sve sam više vremena provodio kod prijatelja i u šumi kraj rijeke. Ponekad bih, kada mu je majka radila, znao i spavati kod njega. Spavao sam i u šumi. Ujutro, kada bih se vratio, sav zaprljan i prehladen, ne bi me uopće pitali gdje sam bio. Možda ih nije bilo briga, a možda nisu ni primijetili da me nema...”

* * *

Krenuo je u srednju školu. Bila je to nova sredina, potpuno nepoznati ljudi i potpuno nov način života. Shvatio je koliko to sve stresno djeluje na osobu...

“...Ušavši u razred ugledao sam tridesetak stranih lica. Svi smo imali isti problem: kako se prikazati u najboljem izdanju i dobro se uklopiti među druge ljude u razredu. Bili smo samo uplašena i zbunjena djeca. Sve nas je plašio ovaj novi početak...”

Međusobno smo se upoznali. Kako su dani prolazili maske su padale i svakome od nas je bilo sve teže glumiti. Nakon nekog vremena, kada su se svi oslobodili straha, postali smo ponovo ono što stvarno jesmo. Netko je nekome više odgovarao, netko nekome manje. Sve je to normalno... Naposljetku, većina se trudila prihvatiti sve onakvima kakvi jesu, ali, uvijek je bilo iznimaka. Uvijek je onih koji se teško uklapaju, onih koji oko sebe stvore tvrdi oklop koji malo koja osoba može probiti. Moglo bi se reći da sam i ja bio među njima... Nisam uopće želio steći prijatelje i zato sam se zatvarao u sebe. Iako su neki od njih pokušali probiti moj oklop, želeći me upoznati, ja to nisam dopuštao. Bio sam usamljen i već navikao da se borim sam i glupo sam vjerovao da ću tako uspjeti... Sada znam koliko je velika bila ta greška...

...Nakon nekog vremena shvatio sam kako te srednja škola na određeni način prisiljava da odrasteš, htio ti to ili ne, nema izbora...”

* * *

Te je večeri izašao van s prijateljem. Večer kao i svaka druga. Šetnja do parka i pričanje uz cigarete i vino.

“Koliko čovjeku treba vremena da shvati što je smisao svega ovoga. Muzika, djevojke, prijatelji, da li je to sve? Bojim se da je. Bojim se da je to razlog zašto mi sada stojimo ovdje” rekao je napola pijani prijatelj.

“Mi smo tu da ubijamo smisao svega što postoji. Sanjamo o budućnosti a zapravo se je borimo. Mi smo disidenti, boemi dugih kosa. Mi smo oni koje drugi ne žele. Imat ćemo svoj bend. Radit ćemo ono što volimo i barem ćemo biti sretni” odgovorio mu je lelujavim glasom.

“Zapravo, bit ćemo jedini jebeni ljudi u ovome glupom gradu koji su sretni” dodao je prijatelj...

“...Sad, kad se sjetim tih noći, kako mi samo to nedostaje. Hodanje po starim visokim zidovima, plesanje po kiši, sviranje gitare po parku... Stvorili smo svoj svijet kojim smo vladali...”

Počevši svirati ispočetka smo bili motivirani velikim zamislama i sanjarenjima o našoj budućnosti. U to smo vrijeme potpuno zanemarili školu uloživši većinu slobodnog vremena u muziku. Napisali smo na desetke pjesama... Ali, nažalost, nakon godinu dana i to je propalo. Možda smo htjeli previše, a možda nam je samo nedostajala podrška, jer nismo je imali, od nikoga...”

* * *

Majka je toga jutra ušla u njegovu sobu i hladno rekla: “sljedeći se tjedan selimo”, a zatim samo izašla...

“Ali...” htio je upitati za razlog, ali majka je već zatvorila vrata. Kasnije je saznao da je majčin ljubavnik prodao njihovu kuću i odlučio da se njegova majka i On dosele k njemu te da na taj način svi zajedno žive u njegovoj kući.

“...Nisam mogao shvatiti što se to događa s mojom majkom. Da li je moguće da je ona toliko voljela tog čovjeka, pa je zato sve to šutke trpjela?

On se previše umiješao u moj život i to mi je smetalo. Iako sam poštivao majku kao ženu koja me je rodila i odgajala, smatrao sam da nema razloga da poštujem njezinog ljubavnika...

Nisam htio otići iz svoje sobe. Volio sam tu prostoriju. U njoj sam se smijao, igrao s ocem, u njoj sam plakao... Ali, kao i kod drugih stvari koje su mi se dogodile u životu, nisam mogao birati...”

Selidba je protekla veoma mirno što ga je začudilo. Navečer, dok su se smjestili u kuću, iscrpljeni od cjelodnevnog prenošenja namještaja, krenuli su večerati. Tada je majčin ljubavnik po prvi puta napravio nešto što nitko od njih dvoje nije očekivao. Za vrijeme dok su oni raspremali svoje stvari iz kutija, on ih je pozvao za stol na kojem ih je dočekala večera koju je sam napravio...

“...Ostao sam iznenađen tim činom. Nisam se mogao sjetiti kada smo zadnji put uopće sjedili svi zajedno za stolom, a da se nitko ne svađa. Nakon dugo vremena nije bilo svađe ni pijanstva. Čak sam po prvi puta dosad i ja popričao s tim čovjekom. Pričali smo kao dva vrlo dobra poznanika i mogao sam vidjeti kako majčino lice blista od veselja. Kako sam se divno osjećao... Na kraju, dok sam krenuo spavati, ušao sam u novu sobu i više mi nije bila odbojna kao kada sam je prvi put toga dana ugledao. Po prvi sam puta još od najranijeg djetinjstva zaplakao od sreće...”

Ali, već sutra je sve bilo kao i prije. Već u rano jutro, kada se probudio čuo je majku kako baca posuđe po zidovima. Ponovo svađa, ponovo udarci, ponovo majčin plač...

Obukao se, istrčao iz kuće i otrčao u šumu do rijeke... *Zašto?! Zašto to radiš?!* Majčini jauci odjekivali su mu u glavi. Bijes je žestoko izlazio iz njega... Njegovi su nekontrolirani pokreti ličili na pokrete divlje krvoločne zvijeri. I dok je udarao šakama po drvetu raskrvario je ruke i na kraju se toliko iscrpio da je zaspao na hladnoj zemlji...